رسول الله صلی الله علیه وسلم دخترش زینب را بعد از شش سال و با همان نکاح اول به ابی العاص بن ربیع بازگرداند و نکاح جدیدی بین آنها برقرار نکرد.

از ابن عباس رضی الله عنهما روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم دخترش زینب را بعد از شش سال و با همان نکاح اول به ابی العاص بن ربیع بازگرداند و نکاح جدیدی بین آنها برقرار نکرد.
[صحیح است] [به روایت ابن خزیمه در «التوحید» - به روایت ابن ماجه - به روایت ابوداوود - به روایت احمد]

زینب رضی الله عنها بزرگترین دختر رسول الله صلی الله علیه وسلم بود. وی همسر ابوالعاص بن ربیع بود که قبل از اسلام آوردن همسرش اسلام آورده و هجرت کرد. زمانی که ابوالعاص اسلام آورد و هجرت کرد، رسول الله صلی الله علیه وسلم زینب را بعد از شش سال - بنا بر این روایت - به او بازگرداند بدون اینکه عقد جدیدی بین آنها بسته شود. برخی از اهل علم با استدلال به این حدیث می گویند: اگر شوهر کافر در عده ی همسرش مسلمان نشود و عده ی وی تمام شود، نکاح فسخ نمی گردد. بلکه بعد از این اختیار با زن است، اگر بخواهد به او بازمی گردد و چون بخواهد با کسی دیگر ازدواج می کند. اما دیدگاه جمهور فقها این است که در این صورت نکاح فسخ می شود و به احادیث دیگر استدلال کرده و گفته اند: زمانی که زینب اسلام آورد و شوهرش بر کفر باقی ماند، رسول الله صلی الله علیه وسلم آنها را از هم جدا نکرد؛ چون هنوز تحریم نکاح زن مسلمان با مرد کافر نازل نشده بود. زمانی که این آیه نازل شد: «لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ» [ممتحنه: 10] «نه این زنان بر آنان [= کافران] حلالند و نه آن [مردان کافر] بر این زنان حلالند». رسول الله صلی الله علیه وسلم به زینب دستور داد تا عده بگذراند؛ اما ابوالعاص قبل از به پایان رسیدن مدت عده، مسلمان شد و خود را به مدینه رساند و رسول الله صلی الله علیه وسلم همان نکاح اول را تایید نمود. فتوای «لجنة الدائمة» مطابق مذهب جمهور علما می باشد و نص فتوا از این قرار است: «1- اگر زن و شوهر کافر با هم مسلمان شوند، بر عقد و نکاح یکدیگر باقی می مانند. چون کفار در زمان رسول الله صلی الله علیه وسلم به همراه همسران شان مسلمان می شدند و ازدواج آنها مورد تایید قرار می گرفت. 2- اگر فقط یکی از آنها مسلمان شود، از یکدیگر جدا می شوند؛ و آنکه اسلام آورده منتظر می ماند، اگر دیگری در مدت عده اسلام آورد، ازدواج شان باقی خواهد بود؛ و اگر عده قبل از اسلام آوردن دیگری به پایان رسید، عقدِ ازدواجِ میان آنها از هم گسسته می شود. چنانکه الله متعال می فرماید: «فَإِنْ عَلِمْتُمُوهُنَّ مُؤْمِنَاتٍ فَلَا تَرْجِعُوهُنَّ إِلَى الْكُفَّارِ لَا هُنَّ حِلٌّ لَّهُمْ وَلَا هُمْ يَحِلُّونَ لَهُنَّ وَآتُوهُم مَّا أَنفَقُوا وَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ أَن تَنكِحُوهُنَّ إِذَا آتَيْتُمُوهُنَّ أُجُورَهُنَّ وَلَا تُمْسِكُوا بِعِصَمِ الْكَوَافِرِ»: «اگر اینان را [زنانی] مؤمن یافتید، آنان را به سوی کافران بازنگردانید. نه این زنان بر آنان [= کافران] حلالند و نه آن [مردان کافر] بر این زنان حلالند؛ و هر چه [شوهران کافر به عنوان مهریه] خرج [این زنان] کرده اند، به آنها بدهید. و بر شما گناهی نیست که پس از آنکه مهریه های شان را پرداختید [و پس از انقضای عده،] با آنان ازدواج کنید؛ و به [نگه داشتن پیوند زناشویی با] زنان کافر دل نبندید».

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/58084